

Sygn. akt III K 784/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Edyta Syczewska – Kuźniak

Protokolant – stażysta Renata Jędrasik

Prokurator - Marcin Kaleta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 7 listopada 2014 r., 28 listopada 2014 r., 17 grudnia 2014 r. i 24 lutego 2015 r.

sprawy:

E. L. – s. T. i D. z d. K., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

w nieustalonym okresie, nie później niż do 23.12.2005 r. w W. działając w celu udaremnienia wykonania Bankowego Tytułu Egzekucyjnego nr (...) z dnia 04.04.2003 r. uprawomocnionego postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny z dnia 08.10.2003 r., sygn. ICo 760/03 zobowiązującego do zapłaty na rzecz (...) Bank S.A. kwoty łącznej stanowiącej równowartość 8.537,75 EURO udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że ukrył w nieustalonym miejscu stanowiący zastaw udzielonego mu kredytu m-k K. (...) nr rej. (...), uniemożliwiając w ten sposób egzekucję komorniczą zajętego majątku,

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego E. L. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

E. L. stanął pod zarzutem tego, że:

w nieustalonym okresie, nie później niż do 23.12.2005 r. w W. działając w celu udaremnienia wykonania Bankowego Tytułu Egzekucyjnego nr (...) z dnia 04.04.2003 r. uprawomocnionego postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny z dnia 08.10.2003 r., sygn. ICo 760/03 zobowiązującego do zapłaty na rzecz (...) Bank S.A. kwoty łącznej stanowiącej równowartość 8.537,75 EURO udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że ukrył w nieustalonym miejscu stanowiący zastaw udzielonego mu kredytu m-ki K. (...) nr rej. (...), uniemożliwiając w ten sposób egzekucję komorniczą zajętego majątku,

tj. o czynu z art. 300 § 2 k.k.

Na podstawie całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. L. w dniu 09.02.2001 r. zawarł z (...) Bank S.A. umowę kredytu w złotych polskich o nr 12/K/01/KS na zakup samochodu. Kwota zaciągniętego zobowiązania stanowiła równowartość 9.872,34 euro z okresem kredytowania od 09.02.2001 r. do 08.02.2007 r. Ubiegając się o udzielenie kredytu E. L. przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) + J. G. + (...) sp. z o.o. (...) Spółka Komandytowa w W. na stanowisku redaktora naczelnego, a zgodę na zaciągnięcie kredytu wyraziła małżonka oskarżonego – K. L.. W celu zabezpieczenia kredytu ustanowiono jednocześnie zastaw na samochodzie osobowym K. (...) o nr rej. (...), który postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy Wydział XVIII Gospodarczy z dnia 31.10.2001 r. wpisano do Rejestru Zastawów pod poz. 869829.

Następnie na skutek przekształceń następcą prawnym (...) Bank S. A. został (...) Bank (...) S.A., który wszedł w prawa wierzyciela wobec E. L.. W kwietniu 2002 r. sprawę E. L. została przekazana do Departamentu Restrukturyzacji i Windykacji z uwagi na zaległości w płaceniu rat.

W maju 2002 r. E. L. wniósł o zmianę terminu spłat zaległych rat kapitałowych. Bank wyraził zgodę na powyższe pod warunkiem dokonywania miesięcznych spłat w kwotach co najmniej po 850 złotych. E. L. nadal jednak nie wywiązywał się z płatności kredytu. W dniu 18.12.2002 r. z powodu zaległości w płatności czterech rat bank wystosował do dłużnika ostateczne wezwanie do zapłaty, zaś w dniu 05.02.2003 r. wypowiedział E. L. umowę kredytową i wezwał go do spłacenia całości kredytu. Następnie w dniu 14.03.2003 r. oskarżony został wezwany do wydania zwrotu samochodu marki K. (...), który stanowił przedmiot zastawu rejestrowego, pismo wysłano również do K. L.. E. L. nie zwrócił pojazdu, nie spłacił kredytu, bank nie miał z nim kontaktu, zatem w dniu 04.04.2003 r. wystawił, zgodnie z umową, Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr 13/2003. Postanowieniem z dnia 08.10.2003 r., sygn. akt I Co 760/03, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia nadał klauzulę wykonalności tytułowi bankowemu. Po uzyskaniu powyższego, bank skierował sprawę do egzekucji komorniczej do komornika XIX rewiru przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia. Komornik egzekucję prowadził pod adresem W. ul. (...), taki adres bowiem został podany przez oskarżonego przy zawieraniu umowy kredytu. W toku postępowania egzekucyjnego zostało ustalone, że przedmiotowy lokal został w dniu 01.07.2003 r. sprzedany K. K. (2). Aktualny adres dłużnika nie był znany, wobec czego egzekucja okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 19.02.2004 r. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone.

(...) Bank (...) S.A. ponownie skierował sprawę na drogę egzekucji w dniu 18.05.2004 r. składając wniosek do komornika rewiru VII przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy. Bank wskazał we wniosku, że E. L. może zamieszkiwać pod adresem żony, tj. przy ul. (...) w W.. Komornik przeprowadził postępowanie egzekucyjne egzekwując od dłużnika kwotę 1591,70 złotych. Nadto ustalił, że oskarżony nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, nie ujawnił ruchomości dłużnika, jak również nie odnalazł pojazdu marki K. (...). Postanowieniem z dnia 23.12.2005 r. komornik umorzył postępowanie egzekucyjne z powodu bezskuteczności egzekucji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego E. L. (k. 410 – 414, 452 ujawnione -k. 774; k. 418 i 569 – 570 -ujawnione k. 775 – 776; 960 - 962), zeznań świadków: K. T. (k. 64 – 65, 415 – 418, k. 775), J. B. (k. 580, 775), K. L. (k. 524, 598 – 599, 787 - 789), oraz dokumentów w postaci: dokumentacji dotyczącej kredytu (k. 3 -58), informacji od komornika (k. 582), kopii aktów notarialnych (k. 653 – 675, 708), informacji z Urzędu Miasta st. W. (k. 801, 905), informacji z Urzędu Skarbowego (k. 803 – 815, 818 – 891, 923), informacji z (...) (k. 900 – 904), wydruków z KRS (k. 935 - 954, ujawnione k. 963), akt komorniczych o sygn. akt Km 2079/03 i Km 1731/04, oraz akt I Co 760/03.

Oskarżony E. L. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mi czynu.

W toku pierwszego przesłuchania przed Sądem wyjaśnił, że samochód, o którym mowa w akcie oskarżenia był cały czas do dyspozycji (...). Dopełnił wszelkich formalności, żeby został wpisany zastaw na ten samochód, jak również, aby bank był wpisany do dowodu rejestracyjnego. Samochód był zepsuty, po utracie pracy nie był w stanie go naprawić, nie ukrywał pojazdu. Nie informował przedstawicieli banku, gdzie samochód stoi, gdyż nie miał kontaktu z bankiem. Spłacał raty za kredyt, dopóki nie utracił pracy. Później nie płacił, bo stracił pracę, żona chorowała, miał na utrzymaniu dziecko. Oskarżony podał, że od czasu zawarcia umowy kredytowej zmieniał miejsce zamieszkania więcej niż kilkunastokrotnie, nie informował o tym banku. Pod adresem, który podał bankowi nie odbierał korespondencji.

Czekał na informację od rodziny, czy coś do niego przyszło. Próbował kontaktować się z bankiem, ale nie wiedział, do kogo. Próbował dzwonić na infolinię, ale się nie dodzwonił. Na poczcie nie złożył dyspozycji, żeby przekazywano mu korespondencję na aktualny adres miejsca zamieszkania. Wskazał, że (...) Bank S.A. nie poinformował go o cesji wierzytelności na rzecz (...) Bank S.A.

Oskarżony wyjaśnił, że mieszkanie na ul. (...) było jego. Miał na nie kredyt hipoteczny. Sprzedał je za kwotę 300 000 zł. Po spłacie kredytu zostało mu ok. 100 000 zł. Te pieniądze przeznaczył na spłatę zobowiązań i na bieżące życie. Nadto wskazał, że był współnikiem spółek kapitałowych: T. I., (...) oraz D. P. F..

Wyjaśnił, że nic nie wiedział na temat uzyskania przez (...) Bank S.A. tytułu egzekucyjnego. Podał też, że nie sprzedał samochodu. Zepsuł się on i był u teścia w K., nie pamiętał przy tym kiedy to było (k. 410 – 414, 452).

Oskarżony wskazał, że w latach 2002 – 2008 samochód był użytkowany przez jego żonę, sam też go użytkował, ale nie pamiętał w jakim okresie. Teść przed zatrzymaniem auta użytkował go kilka miesięcy (k. 569 – 570, ujawnione k. 776).

W toku kolejnego rozpoznawania sprawy oskarżony wyjaśnił, że brak kontaktu z bankiem był spowodowany problemami rodzinnymi, a w późniejszym okresie próby skontaktowania się z bankiem były niemożliwe. Wskazał, że chciał oddać samochód. Podniósł, że miał aktywa, które przekraczały wielokrotnie wartość samochodu i kredytu (k. 774).

Oskarżony podał również, że poza nieruchomością na ul. (...) posiadał nieruchomość w W., oraz mieszkanie na ul. (...). Na nieruchomość w W. był zaciągnięty kredyt, ale nie był wysoki i został spłacony, zaś mieszkanie na ul. (...) kupione było ze środków własnych, bez kredytu. Nie pamiętał, kiedy została sprzedana nieruchomość w W., ale na pewno po pięciu latach, gdyż nie było podatku. Mogło to być w okresie października 2008 r. Środki na udziały w spółce (...) sp. z o.o. zostały pokryte ze środków własnych. Wysokie koszty uzyskania przychodu z tej spółki wynikały z inwestycji. Oskarżony wskazał, że wydaje mu się, że zaczęła ona przynosić dochody. Wyjaśnił też, że wydaje mu się, że na bieżąco regulował zobowiązania podatkowe. Nie pamiętał, jakie miał źródła dochodu za lata 2002 – 2006 r. Wskazał, że w tamtym okresie pracował dużo jako dziennikarz internetowy. Miał kontrakty za granicą i w Polsce. Z dochodów z kontraktów zagranicznych rozliczał się za granicą. Pracował dla kilkunastu podmiotów, było to drogą mailową. Byli to producenci multimediiów i gier. Dochody były wysokie, rzędu 10 – 15 tys. zł. Odnośnie wysokości dochodu w 2002 r. podał, że możliwe, że faktury były wystawiane na firmę, mogło to być wykazywane jako dochód firmy, a nie jego. Wskazał również, że był współwłaścicielem firm (...) Sp. z o.o., oraz D. F.. Pracował też w spółce (...) sp. z o.o. jako handlowiec. Wskazał, że wysokość dochodów widniejących w deklaracji może to wynikać z tego, że był rozliczany za zagranicą.

Oskarżony przedłożył również dowody wpłat gotówkowych na rachunek bankowy wyjaśniając, iż były to środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania na ul. (...) (k. 960 – 962).

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż w sprawie nie budziło wątpliwości, że oskarżony zawarł umowę kredytową na zakup samochodu, wywiązywał się z niej jedynie na początku, oraz, że w okresie objętym zarzutem często zmieniał miejsce zamieszkania, na skutek czego bank nie miał z nim kontaktu, zaś komornicy prowadzący egzekucję nie mogli ustalić miejsca przechowywania pojazdu, będącego przedmiotem zastawu, jak również innego majątku, z którego mogłaby być ona przeprowadzona.

Okoliczności powyższe nie były w toku postępowania kwestionowane przez strony i znajdują oparcie w dowodach ujawnionych w sprawie.

Przed wszystkim okolicznościom tym nie przeczył oskarżony, potwierdził zarówno fakt uzyskania kredytu, jak i zaprzestania na pewnym etapie spłacania rat kredytowych. Wskazywał też, że poszukiwania pracy były powodem

zmiany przez niego miejsca zamieszkania. W tym zakresie wiarygodność wyjaśnień oskarżonego nie budziła wątpliwości.

Brak było podstaw również do kwestionowania prawdziwości zeznań świadka K. T. (k. 64 – 65, 415 – 418, k. 775), kierownika (...) Bank S.A., a następnie specjalisty w Departamencie Restrukturyzacji i Windykacji w centrali (...) Bank (...) S. A. Świadek klarownie opisał okoliczności zawarcia rzeczonoego kredytu oraz przebieg procedury, zmierzającej do odzyskania przez bank niespłaconej wierzytelności. Potwierdził jednoznacznie, iż kontakt z oskarżonym w czasie postępowania się urwał i nie było możliwe przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego z jego majątku. Świadek wskazał, że oskarżony sprzedał swoje dotychczasowe mieszkanie i nie podał nowego adresu, nie informował o miejscu przechowywania samochodu, stanowiącego przedmiot zastawu, który także bez zgody banku, przerejestrował. Świadek podkreślił, iż wobec oskarżonego nie przeprowadzono egzekucji z przedmiotu zastawu, gdyż nie było możliwe jego zajęcie przez komornika. K. T. podał także, iż wszyscy klienci banku byli pisemnie informowani o przejęciu (...) Bank S.A. przez (...) Bank (...) S.A. Sąd dał wiarę zeznaniom powyższego świadka. Jego relacja była spójna i konsekwentna, a nadto, co do ogólnych okoliczności sprawy, korelowała z wyjaśnieniami oskarżonego.

Nie budziły wątpliwości również depozycje świadka J. B. (k. 580, 775). Świadek ten, komornik prowadzący drugą egzekucję (Km 1731/04) zwięźle i klarownie omówił znane mu z racji wykonywanego zawodu, okoliczności sprawy.

Z powyższych dowodów wynika, iż na skutek działania oskarżonego doszło do uszczuplenia zaspokojenia jego wierzyciela. Jednakże powyższe nie jest wystarczające dla przyjęcia, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Oskarżonemu zarzucono aktem oskarżenia popełnienie występku z art. 300 § 2 kk, jednak w sposób oczywisty brak jest podstaw do uznania, iż oskarżony działał w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Orzeczenie wskazane w treści zarzutu to w istocie postanowienie sądu nadające klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i jako takie samo w sobie nie podlega wykonaniu, stwierdzając jedynie wykonalność przedmiotowego tytułu. Tak więc tytułem wykonawczym w niniejszym wypadku był bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzone zgodnie z wymogami prawa w klauzulę wykonalności. Nie można zatem uznać, że oskarżony działał w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, które w swej istocie nie podlega wykonaniu. Przy tym zaznaczyć należy, iż bankowy tytuł egzekucyjny nie jest orzeczeniem innego organu państwowego, o którym mowa w treści przepisu art. 300 § 2 kk.

Uwaga powyższa poczyniona została jedynie na marginesie, gdyż z uwagi na treść przepisu art. 443 kpk i kierunek apelacji możliwe było rozpatrywanie odpowiedzialności oskarżonego jedynie w granicach wyznaczonych opisem czynu i kwalifikacją prawną przyjętą przez Sąd po raz pierwszy rozpoznający sprawę, a więc działania podjętego w okresie od 1.07.2003 r. do 23.12.2005 r. na płaszczyźnie art. 300 § 1 kk.

Wskazać należy, iż niewątpliwe zachowanie oskarżonego na tym etapie doprowadziło do uszczuplenia zaspokojenia jego wierzyciela. Zmieniał on bowiem miejsca zamieszkania, nie informując o tym banku, wobec czego wierzyciel nie mógł ustalić, gdzie znajduje się pojazd stanowiący – poprzez ustanowiony na nim zastaw - zabezpieczenie kredytu. Tym samym istnieją podstawy do przyjęcia, iż oskarżony ukrył składnik majątku w postaci przedmiotowego samochodu, albowiem miejsce jego przechowywania nie było wierzycielowi znane.

Jednakże w ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, iż taka postawa oskarżonego ukierunkowana była w istocie uszczuplenie zaspokojenia swego wierzyciela. Oskarżony wyjaśnił bowiem, z czego wynikały częste zmiany miejsca zamieszkania. Wskazywał, że stracił pracę, poszukiwał nowej. Podnosił, że miał kłopoty rodzinne. Tak więc, chociaż oskarżony nie działał w celu udaremnienia egzekucji to niewątpliwie taki skutek nastąpił (oba postępowania egzekucyjne zostały umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji) zaś oskarżony jako osoba dorosła, wykształcona mógł go przewidzieć i na to się godził.

Jednakże, aby przypisać oskarżonemu popełnienie występku z art. 300 § 1 kk należy ustalić, że ukrycie pojazdu skutkujące uszczupleniem zaspokojenia wierzyciela miało miejsce w sytuacji, gdy oskarżonemu groziła niewypłacalność.

W doktrynie prawa cywilnego przyjmuje się, że przez niewypłacalność dłużnika należy rozumieć taki stan, w którym jego majątek - niezależnie od przyczyny - nie wystarcza na pokrycie długów; stan, w którym dłużnik nie jest w mocy zadośćuczynić swoim zobowiązaniom z powodu braku substancji majątkowej (tak m. in. M. Pyziak-Szafnicka, Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika, Warszawa 1995, s. 89 i n.; A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, Prawo zobowiązań - część ogólna, Wrocław-Warszawa-Gdańsk-Łódź 1981, s. 947; A. Rembieliński (w:) Z. Gordon, J. Łopuski, M. Nestorowicz, K. Piasecki, A. Rembieliński, L. Stecki, J. Winiarz, Kodeks cywilny z komentarzem, s. 463). Przy czym jak podkreśla się w doktrynie nie chodzi tu o przejściowy brak środków finansowych, lecz o taki stan majątku, że pasywa przewyższają aktywa (tak M. Kulik [w:] Mozgawa Marek (red.), Budyn-Kulik Magdalena, Kozłowska-Kalisz Patrycja, Kulik Marek, Kodeks karny. Komentarz).

Mając na uwadze powyższe należy pochylić się nad sytuacją majątkową oskarżonego w okresie 1.07.2003 r. do 23.12.2005 r. Ujawnione w sprawie dowody pozwoliły na poczynienie ustaleń, iż oskarżony w tym czasie:

1. był właścicielem dwóch lokali mieszkalnych:

- przy ul. (...) w W., o powierzchni ok. 70 m², który w dniu 1.07.2003r. zbył za kwotę 300.000 zł (wyjaśnienia oskarżonego - k. 410 - 414, zeznania świadka K. L. - k. 787, informacja komornika - k. 40, informacja z (...) m. st. W. - k. 905),

- przy ul. (...) w W., o powierzchni 37,08 m kw, który nabył w dniu 4.09.2003 r. za cenę 123.500 zł za fundusze stanowiące jego majątek odrębny (k. 663 -667, 708), jak wynika z informacji z (...) m. st. W. oskarżony został wykreślony jako właściciel z bazy ewidencji gruntów i budynków w dniu 28.06.2010 r. (k. 905);

2. był współwłaścicielem na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej nieruchomości o powierzchni 545 m², zabudowanej budynkiem w zabudowie bliźniaczej o powierzchni 167,96 m², położonej w W., w dzielnicy W., przy ul. (...), którą zakupił wraz z żoną w dniu 2.07.2001 r. za kwotę 360.522 zł (k. 653 - 662), jak wynika z informacji z (...) m. st. W. oskarżony został wykreślony jako współwłaściciel z bazy ewidencji gruntów i budynków w dniu 8.10.2007 r. (k. 905);

3. objął i pokrył 50 udziałów o łącznej wartości 25.000 zł w spółce (...) Sp. z o.o., zaś małżonka oskarżonego kolejne 50 udziałów o łącznej wartości 25.000 zł w tejże spółce (akt notarialny z dnia 13.05.2003 r. k. 668- 675);

3. uzyskiwał dochody latach:

- 2003 - wysokości 33.745,48 zł (małżonka oskarżonego w wysokości 9.100,28 zł) - k. 807,

- 2004 - wysokości 1.637,72 zł (małżonka oskarżonego w wysokości 15.152,84 zł) - k. 810,

- 2005 - wysokości 7.250 zł (małżonka oskarżonego w wysokości 24.831,70 zł) - k. 813.

Nadto jak wyjaśnił oskarżony uzyskiwał on również znaczne dochody z pracy wykonywanej na rzecz podmiotów zagranicznych. Z uwagi na upływ czasu nie było faktycznych możliwości weryfikacji relacji oskarżonego w tym zakresie, nie było jednak przy tym dowodów przeciwnych (oskarżony podał, że rozliczał się z tych dochodów za granicą). Okoliczność ta znajduje pośrednio potwierdzenie w zeznaniach żony oskarżonego, która podawała, że mąż był też dziennikarzem, miał projekty autorskie i z tych projektów było dodatkowe wynagrodzenie.

Jednocześnie wskazać należy, iż ciążyły na oskarżonym zobowiązania w postaci zaciągniętego kredytu na zakup samochodu marki K. (...), oraz kredyt na zakup domu w W.. Jak wskazała świadek K. L. wpłata własna na zakup tego domu wynosiła około 30 %. Raty związane z zakupem domu spłacał oskarżony. Poza wymienionymi nie mieli innych

kredytów do spłacania. Fakt zaciągnięcia kredytu na zakup domu potwierdził oskarżony, podał przy tym, że został on spłacony. Kredyt zaciągnięty natomiast na zakup mieszkania przy ul. (...) został spłacony ze środków uzyskanych ze sprzedaży tej nieruchomości w dniu 1.07.2003 r., po jego spłaceniu pozostała jeszcze kwota ok. 100.000 zł.

Odnosząc do całości depozycji świadka K. L. (k. 524, 598 – 599, 787 - 789), stwierdzić należy, iż miały one charakter ogólny, świadek nie pamiętała też wielu szczegółów. Odnosząc do okoliczności odnoszących się do samochodu marki K. (...), użytkowania tego auta przez świadka, nie budziły one wątpliwości. Natomiast odnośnie sytuacji majątkowej małżeństwa świadek podała, iż była ona bardzo dobra, wskazywała, iż oboje z mężem uzyskiwali wysokie dochody. Nie do końca ta ostatnia okoliczność znajduje odzwierciedlenie w informacjach z urzędu skarbowego, przynajmniej w odniesieniu do osoby świadka (odnośnie oskarżonego dochodziła bowiem kwestia dochodów zagranicznych). W deklaracjach podatkowych widniały bowiem znacznie niższe kwoty, niż te, które o których zeznawała świadek.

Świadek wskazywała też, że w latach 2002 – 2006 wysokość dochodów nie uległa zmianie na mniejsze i nie mieli żadnych problemów finansowych. Budzi to wątpliwości już choćby w świetle zaprzestania płacenia rat kredytowych za zakupiony samochód i wniosku oskarżonego o zmianę sposobu płatności tychże rat, a także informacji podanej przez oskarżonego, iż stracił on pracę. Tak więc w tym zakresie zeznania świadka nie były miarodajną podstawą do czynienia ustaleń faktycznych.

Jednakże pomimo wystąpienia wyżej wskazanych okoliczności brak jest podstaw do uznania, że sytuacja majątkowa oskarżonego i jego rodziny była tego rodzaju, aby groziła niewypłacalnością. Suma składników majątkowych wymienionych wyżej (po uwzględnieniu zobowiązań) przeczy bowiem takiemu stanowisku. Nie można przy tym dać wiary oskarżonemu, iż kwotę ok. 100 000 zł, pozostałą mu po sprzedaży mieszkania przy ul. (...) przeznaczył na spłatę zobowiązań i na bieżące życie. Jak wynika z treści aktu notarialnego za środki te nabył on kolejne mieszkanie, przy ul. (...) w W. (k. 666). Gdyby więc istotnie sytuacja majątkowa była trudna nie mógłby on pozwolić sobie na dokonanie takiego zakupu, przeznaczając pieniądze na bieżące potrzeby życiowe.

Utrata pracy przez oskarżonego niewątpliwie mogła zakłócić pewną płynność finansową, nie była zaś tego rodzaju, aby skutkowałą zagrożeniem niewypłacalnością. Tym bardziej, że już po utracie pracy przez oskarżonego małżonkowie wyłożyli 50.000 zł na pokrycie udziałów w spółce (...). z o.o, a następnie - jak wskazywał oskarżony i co znajduje potwierdzenie w deklaracjach podatkowych inwestowali duże środki w działalność tejże spółki. Nadto jak podnosiła K. L. małżonkowie ponosili wydatki związane z wykończeniem zakupionego w W. domu (który został zakupiony w stanie surowym).

Reasumując stwierdzić należy, iż analiza sytuacji majątkowej oskarżonego nie daje podstaw do uznania, iż groziła mu niewypłacalność. Nawet chwilowe zaprzestanie regulowania należności z powodu utraty pracy przez jednego z małżonków nie może w realiach niniejszej sprawy świadczyć o tym, iż stan takiego zagrożenia istniał. Suma bowiem składników majątkowych (nieruchomości, udziały w spółce kapitałowej, oraz dochody uzyskiwane przez drugiego małżonka) była bowiem tego rzędu, iż niewątpliwie pozwala na pokrycie zobowiązań.

O tym, że nie groził oskarżonemu stan niewypłacalności świadczy pośrednio także jego sytuacja majątkowa po okresie objętym zarzutem, w dniu 9.10.2007 nabył on pojazd marki B. (...) (k. 903 -904), objął udziały o wartości 12.500 zł w spółce (...) sp. z o.o. (data rejestracji w KRS 4.09.2007 r. (k. 935-940), oraz objął udziały o wartości 10.000 zł w spółce (...) sp. z o.o. (data rejestracji w KRS 28.05.2008 r. - k. 941-947).

Należy też podkreślić, iż prowadzone wobec oskarżonego egzekucje okazały się bezskuteczne, nie z braku składników majątkowych podlegających zajęciu, czy brak majątku wystarczającego na zaspokojenie wierzyciela, ale z uwagi na nieustalenie aktualnego miejsca zamieszkania dłużnika.

Zaznaczyć przy tym wypada, iż umorzenie postępowań egzekucyjnych, co jasno wynika z analizy akt komorniczych spowodowane było także po części biernością wierzyciela. W toku pierwszego z postępowań egzekucyjnych nie wskazał on bowiem danych niezbędnych do poszukiwania dłużnika (NIP, numer dowodu osobistego, imion rodziców i miejsca urodzenia) - pismo komornika z dn. 10.03.2004 r. w aktach Km 2079/03. Wierzyciel ma szereg

uprawnień wynikających z przepisów o postępowaniu egzekucyjnym, z których jednak nie skorzystał. W toku drugiego postępowania komornik wskazywał, iż wierzyciel może wystąpić do sądu z wnioskiem o ujawnienie majątku dłużnika (pismo komornika z dnia 2.12.2005 r. w aktach KM 1731/04). Podkreślić przy tym należy, że bank jest podmiotem fachowym, posiadającym odrębny zespół windykacyjny.

Do sprawy niewiele wniosły zeznania świadka M. N., który zeznawał na okoliczności związane z użyczeniem mu przez E. L. samochodu marki K. (...), oraz awarię tegoż pojazdu. Zdarzenia te miały miejsce jednak już po okresie objętym zarzutem, w związku z czym nie miały wpływu na ustalenia faktyczne w sprawie. Świadek nie posiadał przy tym wiedzy na temat sytuacji majątkowej swojej córki i jej męża.

W ocenie Sądu nie budziła wątpliwości wiarygodność dowodów w postaci dokumentów, które były ujawniane w niniejszym postępowaniu, nie były też one kwestionowane przez strony w toku procesu.

Reasumując, w świetle całokształtu omówionych powyżej dowodów bezspornie ustalono, że oskarżony E. L. zawarł umowę kredytu w dniu 09.02.2001 r. umowę (...) nr z zabezpieczeniem w postaci ustanowienia zastawu rejestrowego na samochodzie marki K. (...) z (...) Bank S.A., którego następcą prawnym został (...) Bank (...) S.A., a następnie kredyt ten początkowo spłacał, po czym zaprzestał regulować raty, co skutkowało podjęciem przez bank czynności zmierzających do odzyskania długu. Oskarżony zmienił miejsce zamieszkania, nie informował o tym banku i nie odbierał kierowanej do niego korespondencji. Jednocześnie jednak z okoliczności sprawy nie wynika, że, chociaż oskarżony wprowadził nie podejmował z premedytacją czynności zmierzających do ukrycia pojazdu i utrudnienia bankowi wyegzekwowania spłaty kredytu, doprowadził jednak do bezskuteczności prowadzonych przeciwko niemu egzekucji, a tym samym do uszczuplenia zaspokojenia swego wierzyciela. Jednakże analiza sytuacji majątkowej oskarżonego nie daje podstaw do uznania, iż groziła mu wówczas niewypłacalność. S. takiego nie można domniemywać, musi być on bezspornie ustalony w oparciu o ujawnione w sprawie dowody, czego w niniejszej sprawie nie sposób wykazać. Wartość majątku oskarżonego przekraczała bowiem w znacznym stopniu wysokość ciężących na nim zobowiązań. Jako, że istnienie stanu zagrożenia niewypłacalnością jest jednym ze znamion występku z art. 300 § 1 kk, który w niniejszej sprawie nie został zrealizowany, Sąd uniewinnił oskarżonego E. L. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.